

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zaheu)

Cum se naște dragostea de Dumnezeu?

ca în aceste situații, omul să fructifice aceste momente, să nu le lase să treacă pe lângă el atât de ușor. Să le valorifice.

„Dumnezeu credincios este și oferă fiecărui om astfel de șanse”

De exemplu, Zaheu a valorificat trecerea Domnului Iisus Hristos prin Ierihon. Zaheu era un indiferent, un împietrit, un **învârtoșat**, dornic numai de avere, de bogăție, un om avar: gândul îi era numai la bani, la câștig. A auzit, dintr-odată, că trece Domnul prin cetatea lui și s-a născut în sufletul lui un dor de mântuire. A vrut neapărat să-L vadă pe Iisus.

El a avut o șansă și a folosit-o. Și la ce mod a folosit-o! Că după ce s-a consumat această întâlnire dintre el și Iisus, Domnul i-a spus: **„Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, căci și el a fost unul dintre fiii lui Avraam”**. Eu cred din toată inima că Dumnezeu credincios este, și oferă fiecărui om astfel de șanse. Important e să și le recunoască omul și să le valorifice. Pentru că foarte mulți oameni au aceste șanse și nu le cunosc, și dacă nu le cunosc, nu le valorifică. Și, prin urmare, rămân în împietritura și învârtoșarea lor și, din păcate, nu ajung niciodată la dragostea adevărată față de Dumnezeu.

Interviu realizat de Maria Burlă cu ierodiaconul Vasile de la Mănăstirea Bistrița.

Preacuvioase Părinte, nevoița sau silirea de sine poate să nască și dragostea, de la un timp?

Când silința de a merge la biserică se alătură silinței de a te ruga acasă, când acesteia i se adaugă silința de a citi o carte sfântă, de a împlini o rânduială sfântă, când omul se silește pe mai multe planuri să îplinească mai multe lucrări duhovnicești, atunci sunt mari șanse ca în schimbul silinței, omul să primească dragoste.

Dar să nu ne bazăm prea mult pe ceea ce simte inima noastră. Pentru că inima noastră ne poate înșela. Simțirea noastră ne înșală. Noi trebuie să mergem după anumite rânduieli, până când simțim dragoste în suflet. Până când simțim atracție față de o lucrare duhovnicească, trebuie să ne silim să împlinim rânduielile pe care ni le-a lăsat Mântuitorul Iisus Hristos.

Totuși, din când în când, omul simte un dor de Cer, o aspirație sfântă către sacru, către Dumnezeu, către Rai. Ei, e foarte important

Dar de ce nu le cunosc? Nu-și dau seama de ele dintr-o nepăsare sau sunt prea prinși de celelalte lucruri din viața lor?

Sunt mai multe motive pentru care oamenii nu-și cunosc vremea cercetării lor. Ori sunt prinși în prea multe păcate și sunt orbiți. Ori sunt prinși în griji lumești și nu-și mai fac timp să asculte glasul lăuntric din ființa lor. Ori diavolul îi oprește. Această pasăre de pradă, cum o numește Mântuitorul, ia sămânța din inima lor și pământul inimii nu ajunge la rodire.

Sursa: doxologia.ro

MIHAI EMINESCU și RELIGIA (I)

Mănăstirea de călugărițe Agafton, se află lângă pădurea Baisa, la 8 km de Botoșani pe șoseaua ce duce spre Suceava. În această zonă se mai găsesc și astăzi păduri întinse, locuri propice pentru întemeierea unor mănăstiri și schituri, care au apărut pe aceste meleaguri încă din vremea lui Ștefan cel Mare. Monahi și monahii, stăruitori în lucrarea rugăciunii, au înălțat din timpuri străvechi modeste lăcașuri din lemn, unde s-au nevoit și s-au rugat în vremuri de restriște, ținând aprinsă candela creștinismului românesc.

La mănăstirea Agafton, s-au rugat Domnului, numeroase fiice și văduve de boieri, cum au fost: Pisoschi, Vârnav, Curt, Haret, lurașcu, Bosie, Mavromati, Gafencu, Stamatopol, etc.

Aici, la mănăstirea Agafton, au fost călugărițe și surorile Ralucai Eminovici: Fevronia, Sofia și Olimpiada și o nepoată, Xenia Velisari.

De la Ipotești, Mihai Eminescu va pleca singur sau cu fratele său Ilie, spre mănăstirea Agafton, luând-o pe sub poalele pădurii Baisa. Rămăneau la mănăstire chiar și zile întregi, la mătușa Fevronia care-i iubea și se ocupa de educația lor, ajutând-o în acest fel pe sora ei, Raluca. Ea dispunea de condiții bune de locuit, îi plăcea să gătească și-i învăța pe copii carte. Aici, la mătușa Fevronia, vor sta și surorile sale, Aglaia și Harieta, de multe ori și este mai mult ca sigur ca primele buchii să fie învățate aici. De altfel, Harieta, care era ologă nu a făcut nicio școală și cu toate acestea știa să citească și avea un scris caligrafic.

Mătușa Fevronia îl ajută pe Mihai la descifrarea alfabetului chirilic, el având acces la cărțile și manuscrisele din mănăstire, cum erau: „Apostol” tipărit în 1774; „Octoih” din 1774; „Didahiile lui Ilie Miniati” din 1837; „Psaltire” din 1794; „Rânduială la facerea rasoforului” din 1815; „Împărțire de grâu a Sf. Ioan Gură de Aur” din 1834 și multe altele. În vacanțele de vară, Mihai stătea mai mult pe la Agafton și cerceta manuscrisele din biblioteca mănăstirii, peisajul și liniștea de aici atrăgându-l în mod deosebit.

Viața de mănăstire, participarea la slujbele religioase îl sensibilizează pe Mihai de la o vârstă fragedă, ceea ce a făcut ca, mai târziu, să scrie o serie de poezii de inspirație religioasă, ca: Învierea; Rugăciune; O, chilia mea sârmana; Preot și Filozof; Colinde colinde, Răsai asupra mea, Legenda lui Iisus, Melancolie, Mortua est, Cu mine zilele-ți adaogi etc.

*„Privire adorată
Asupra-ne coboară
O, maică prea curată
Și pururea fecioară,
Marie!”*

La mănăstirea Agafton, Eminescu va reveni de mai multe ori să-și viziteze și mătușile sale, pe care le prețuia atât de mult. În 1875,

„Biserica răsăriteană e de optsprezece sute de ani păstrătoarea elementului latin de lângă Dunăre. Ea a stabilit și a unificat limba noastră într-un mod atât de admirabil încât suntem singurul popor fără dialecte propriu-zise; ea ne-a ferit în mod egal de înghițirea printre poloni, unguri, tătari și turci, ea este încă astăzi singura armă de apărare și singurul sprijin al milioanele de români cari trăiesc dincolo de hotarele noastre. Cine-o combate pe ea și ritualurile ei poate fi cosmopolit, socialist, republican universal și orice i-o veni în minte, dar numai român nu e.”

*Mihai Eminescu
1850 - 1889*

afirmă fratele său Matei (care era elev la Școala militară din Iași), Mihai se duce la Agafton să-și viziteze mătușile. Maica Fevronia organizează o șezătoare de tors lână, unde au participat mai multe călugărițe. Pentru acest eveniment, Fevronia servește mu-safirii cu stafide, cafea, cofeturi, icre negre, carne și pește, deci o adevărată masă boie-rească.

Printre călugărițe se afla și Zenaida Pisoschi, care spune povestea lui Călin (file din poveste), pe care Eminescu o va versifica:

*„De treci codrii de aramă, de departe vezi
albind
Ș-auzi mândra glăsuire a pădurii de argint”*

La Biblioteca Academiei Române se află un pateric miscelaneu, cota 1064, scris la mănăstirea Neamț în 1742, ajuns în posesia preotului Vasile din Botoșani, în anul 1844, iar mai târziu în posesia maicilor Fevronia, Safta și Olimpiada lurașcu, la Agafton, unde Eminescu a avut posibilitatea, cel puțin să-l răsfoiască. Pe fila 92, în partea de jos, se află o **însemnare autografă** a poetului Mihai Eminescu (*Catalogul vol. IV Manuscrise românești, B.A.R. p. 20*).

Aici, la mănăstirea Agafton, a existat și există și astăzi, un bogat tezaur de carte veche bisericească, manuscrise din anii 1730-1800, cărți ce au fost cercetate și citite de Mihai Eminescu în timpul vacanțelor sale, când petrecea multe zile în liniștea mănăstirii și departe de ochiul vigilent al lui Gh. Eminovici.

Printre cărțile aflate la Mănăstirea Agafton se găsea și „Mărgăritele” lui Vasile lurașcu, carte de rugăciuni unde acesta își notase toate datele importante din viața familiei sale. Această carte a fost citită, cu siguranță, și de Mihai Eminescu, în perioada când venea la Mănăstirea Agafton, la mătușile sale și a văzut, cu siguranță și însemnările făcute de bunicul său.

Eminescu a devenit un copil credincios, cu respect pentru obiceiurile creștine ale poporului român, lucru ce se observă, din plin, în poeziile sale și în scrierile de la

ziarul „Timpul”.

Gala Galaction, referindu-se la întâlnirea și legătura dintre copilul Mihai și maica Fevronia spune: *„Dar aceasta însemnează că Eminescu, copil de patru, de zece, de paisprezece ani....a venit, de nenumărate ori, întâi cu părinții și, apoi, singur sau întovărășit de frați și de prieteni, ca să vadă pe Maica Fevronia și să cerceteze mănăstirea din codri. Eminescu a coborât din Botoșani pe aceste cărări care descurcă poienile înflorite, vâlcelele mascate cu trandafiri sălbatici și umbra stejarilor bătrâni, și s-a urcat la schitul cenușiu și plin de pace. La Mănăstirea Agafton a cunoscut Eminescu întâia oară cenobitismul creștin și pravilele lui și toată trista lui Frumusețe”*. (Gala Galaction- Mihai Eminescu - Ed. Junimea, Iași-1987). Înțelegem din aceasta că schitul din Făt –Frumos din tei unde: *„Măine-n schit la Sfânta Ana/ Vezi găsi pe cel din stele/ Mângâierea vieții tale/ Măntuirea feței mele”*, este de fapt mănăstirea Agafton.

Gala Galaction concluzionează în aceeași lucrare: *„Aceste câteva imagini din viața monahală, Eminescu le-a prins: mic copil stând lângă Maica Fevronia, în strană la Marea Agafton. A fost el oare de față la vreo juruință călugărească?”*.

Ion Slavici, prietenul poetului, mărturisește că, în anul 1869, când erau la studii la Viena, Eminescu era un **bun cunoscător** al religiilor: *„Eu crescusem în biserică; iară el cunoștea, la vârsta de douzeci de ani, nu numai învățăturile cuprinse în Evangheliile, ci și pe ale lui Platon, pe ale lui Confuciu, Zoroasttru și Buda și punea religiozitatea, orișicare ar fi ea, mai presus de toate”*. Acest citat cred că spune foarte mult în legătură cu atitudinea și cunoștințele lui Mihai Eminescu despre biserică și faptul că le cunoștea la vârsta de 20 de ani, dovedește că el era interesat încă din copilărie de credința neamului românesc și a fost crescut de mic în acest spirit. (Va urma)

Ing. Nicolae Iosub-**Botoșani**
Sursa: lumeacredintei.com